

V zavetje tesno je zbežala tákrat,
 Da ondu željno bi čakala časa,
 Ko nam odkrije vse lepote svoje,
 Katerih v preponižnem dōmu ónem
 Razvijati nikdár ni mogla vseh!
 Ta čas je tū!... Nocoj, v slovesni uri,
 Ko v národa slovenskega imeni
 Poslopje novo posvečujemo,
 Izginejo naj vsi spomini drugi,
 A ta spomin vsekdár ostani nam:
 To gledališče, ki je najprej naše,
 Ponosna bodí priča, da Slovén
 Poslednji ni v številu národov,
 Ki kdáj zaščitniki so bili zdušni
 Jeziku, dōmu in zató — prosveti.

In če nocoj v minule dni lahkó
 Upiramo pogléd, ne da bridkost
 Zalila bi nam srca, pač takisto
 Oziramo lahkó se v dni bodoče!
 Pred nami dóba se odklepa nova,

Kaj nam prinese, kdo pové nam to?
 A bodi kakorkoli: tega vselej
 Zavedajmo, gospōda se častita,
 Da delo resno le rodí uspeh!
 Potem v sijajni novi hiši tej
 Učakamo resnično zlate čase,
 In upravičeno slovenski rod
 Ponašal hode se pred tujim svetom:
 »Poslopje to je viden spomenik,
 Da vselej zmaga národ, čegar delo,
 In ako treba je, celó trpljenje,
 Prosveti le je bilo posvečeno!« . . .

Na čast in slavo našega imena
 Razkrij se torej, pozorišče, zdaj!
 Prizori naj vrsté se slikoviti,
 A mi zakličimo iz duše duà:
 »Pozdravljena, slovenska nam umetnost,
 Tvoj čas je tū — zavesa, kvišku — slava!«

A. Funtek.

V kletki.

Ptiček srečni prosto leta,
 Kamorkoli si želi;
 Méni prostost je odvzeta,
 Kletka tesna me drži.

Upa nimam, da odprla
 Moja kletka bi se kdaj;
 Pesem méni vrè iz grla,
 Da mi žalost mami vsaj.

Vènder tudi to na poti
 Mrzlodušnim je ljudém:
 »Pesem glave zbranost moti,
 Torej peti naj ne smém!«

Ptiček lahkosrčno pōje
 Pesem drōbno svojo z vej,
 Pelo bode grlo mōje,
 Petju nima kletka mej!

y.

